

De negen Dinsdagen
TER EERE VAN DEN

H. Antonius van Padua,

DOOR

fr. ALBERTUS PLUYMAEKERS,

Ord. Min. Recoll.

ROERMOND,
HENRI VAN DER MARCK.

1894.

2
DE NEGEN DINSDAGEN

TER EERE VAN DEN

H. Antonius van Padua,

DOOR

fr. ALBERTUS PLUYMAEKERS, OFM

ORD. MIN. RECOLL.

Bibliotheek
MINDERBROEDERS
WEERT.

Koermond.

HENRI VAN DER MARCK.

1894

PLACET, IMPRIMATUR.

WERTHÆ, hac 26 Jan. 1894.

fr. BENVENUTUS FRANSSEN,
Min. Prov.

IMPRIMATUR.

RURÆMUNDÆ, 5 Februarii 1894.

P. J. H. RUSSEL, Can. theol.
Librorum Censor.

O O R S P R O N G

VAN DE

DEVOTIE DER NEGEN DINSDAGEN.

De H. Antonius stierf op een Vrijdag, den 13 Juni 1231, in den ouderdom van 36 jaren. De groote moeielijkheden, door een heiligen strijd over het bezit zijner kostbare overblijfselen ontstaan, deden zijne begrafenis eenige dagen uitstellen. Deze had plaats op Dinsdag, den 17 Juni.

Nooit had Padua zulk een triomftocht, zulk een zegefeest aanschouwd. Met onbeschrijflijken luister werd het lijk des Heiligen uit het klooster van Arcella, dat even buiten de stad lag, naar de kerk Santa Maria Maggiore overgebracht, waar de plechtige begrafenis plaats had.

Op dien Dinsdag scheen de hemel met de aarde te wedijveren om Antonius te verheerlijken. Terwijl de gebeden van duizenden als op de wolken van den geurigen wierook he-

melwaarts stegen, opende God bij het graf van Antonius, dat in eene zee van licht schitterde, een nieuwe bron Zijner oneindige barmhertigheden, die in breede stroomen van gunsten en weldaden zich over de hulpbehoevenden uitstortte. O, hoevele tranen van droefheid werden op dien dag gedroogd, of door tranen van geluk en dankbaarheid vervangen! hoeveel wonden, door den vijand van het menschedom geslagen, werden er geheeld, hoeveel zieken en ongelukkigen van hunne kwalen genezen!

Is het wonder, dat die Dinsdag een der geurigste bloemen bleef in den rijken krans van zoete herinneringen, welken de Paduanen voor Antonius vlochten? is het wonder, dat zij uit dankbaarheid en ter eeuwige gedachtenis aan zoovele weldaden den Dinsdag van iedere week aan de bijzondere vereering van Antonius toewijdden? Men bezocht zijn graf bij voorkeur des Dinsdags, en die godsvrucht werd overvloedig beloond. Weldra verspreidde zich over gansch Italië de meening, dat men des Dinsdags door de tusschenkomst van Antonius alles kon verkrijgen. Die vrome meening ging van geslacht tot geslacht over, tot-

dat Antonius zelf ze in het jaar 1617 door een nieuw wonder versterkte en zich tevens gewaardigde de godsvrucht der geloovigen te volmaken door de oefening der negen Dinsdagen. Ziehier op welke wijze.

Te Bologne leefde een rijke dame, die sedert jaren de hulp des Heiligen inriep en met de innigste godsvrucht om eene buitengewone gunst smeekte. De Heilige verscheen haar en zeide: »Bezoek negen achtereenvolgende Dinsdagen mijn beeld in de kerk van den H. Franciscus, en gij zult verhoord worden.» De vrome dame volbracht nauwgezet het bevel en verkreeg wat zij zoo vurig gevraagd had: zij schonk aan haar echtgenoot een erfgenaam hunner uitgestrekte bezittingen.

Deze wondervolle gebeurtenis gaf een nieuw leven aan de devotie tot den H. Antonius. De oefening der negen Dinsdagen was binnen korten tijd overal bekend, en de Hemel toefde niet haar te bekrachtigen door talrijke wonderen. Waarlijk, deze oefening is bovenmate aange naam aan God en den Heilige van Padua! Wie heeft haar met een levendig geloof en een vast vertrouwen volbracht, zonder de

gevraagde gunst, of een veel grootere, die meer tot zijne zaligheid diende, verkregen te hebben.

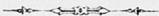
Beminde Lezer, gij kent ongetwijfeld den H. Antonius; gij hebt waaarschijnlijk eene groote godsvrucht tot dien lieven Heilige. Misschien verwacht gij van hem eene buitengewone gunst, die sedert lang het voorwerp van uw smeeken was; gij bidt misschien om uitkomst in moeilijkheden, om licht in de keuze van een levensstaat, om kracht en sterkte tegen aanhoudende bekoringen; wellicht vraagt gij de bekeering van een zondaar, die u dierbaar is, maar die tot hiertoe weigerde tot God terug te keeren. O, schep moed! bezoek negen achtereenvolgende Dinsdagen zijn beeld en gij zult verhoord worden; Antonius zal uwen angst wegnemen, uwen twijfel oplossen, uwe tranen drogen, uwe kwalen genezen. Beproef het, en ook gij zult zijne goedheid en wondervolle kracht ondervinden.

Ten slotte zij hier opgemerkt, dat de Roomsche Stoel het algemeen vertrouwen der geloovigen en de Dinsdagsche oefening ter eere van den H. Antonius ten zeerste heeft aanbevolen en daartoe krachtig aangespoord

heeft door bijzondere gunsten en aflaten te verleenen. De Kerk vergunt een vollen aflat op alle Dinsdagen des jaars aan de geloovigen van beiderlei geslacht, die, na gebiecht en gecommuniceerd te hebben, eene kerk der Minderbroeders bezoeken en aldaar, terwijl het H. Sacrament des Altaars uitgesteld is, eenigen tijd bidden volgens de inzichten van onze Moeder, de H. Kerk. (Clemens XIII, 28 Maart 1763.)

Wijze om de negen Dinsdagen te vieren.

De vrome oefening der negen Dinsdagen kan men op de volgende wijze volbrengen :

1°. Men vereert op negen achtereenvolgende Dinsdagen den H. Antonius in eene Franciscanerkerk door het godvruchtig bijwonen van eene of meer heilige missen, of door eenige bijzondere gebeden. Op plaatsen, waar geen kerk der Franciscanen bestaat, kan men eene andere kerk bezoeken of zijne godsvrucht voor een beeld des Heiligen verrichten.

2°. Men nadert iederen Dinsdag, indien het mogelijk is, of ten minste eenmaal tot de heilige Sacramenten. Mocht voor of na een der Dinsdagen een feestdag invallen, dan kan men ook op dezen de heilige Sacramenten ontvangen en Dinsdags zijne oefening ter eere van Antonius houden.

3°. Men beijvert zich de deugden des Heiligen, vooral zijne engelachtige zuiverheid, zooveel mogelijk na te volgen, want de ware

vereering der heiligen bestaat in de navolging hunner deugden.

Er bestaat overigens nog eene andere manier om de Novene of negendaagsche oefening ter eere van den H. Antonius te houden. Men komt namelijk negen achtereenvolgende dagen zijn gebed storten voor het beeld des Heiligen en nadert den Dinsdag, of wel den eersten of den laatsten dag der Novene tot de heilige Sacramenten. Bijzondere gebeden zijn niet voorgeschreven; zij worden aan ieders godsvrucht overgelaten. Om echter met meer zekerheid verhoord te worden, moet ons gebed met groote aandacht, maar vooral met een vast vertrouwen gepaard gaan. Ja, vooral een onwrikbaar vertrouwen moet ons gebed kenmerken. Want er ligt in de godsvrucht tot den H. Antonius iets geheel eigenaardigs, dat voortkomt uit een vast vertrouwen, de kinderlijke eenvoudigheid. Antonius was gedurende zijn leven toegankelijk voor iedereen, voor arm en rijk, voor klein en groot; hij ging met alle menschen gemeenzaam om; hij was de lieveling des volks. Die schoone hoedanigheid heeft hij in den hemel niet verloren. Men behoeft geen verheven en uitge-

zochte gebeden om tot hem te naderen; bij voorkeur verhoort hij een eenvoudig gebed, dat met vast betrouwen tot hem gestuurd wordt; zulk een kinderlijk gebed zal nimmer zonder heilzame uitwerking blijven.

OEFFENINGEN VOOR DE NEGEN DINSDAGEN.

GEBED VAN VOORBEREIDING VOOR IEDEREN DINSDAG DER NOVEEN.

H. Antonius, oprechte en zekere vriend in allen nood, die nog nooit een ellendig en bedrukt hart zonder troost hebt weggezonden, sla uwe genadige oogen van den verheven troon uwer glorie naar beneden en aanzie mij, armen zondaar, die hier in deze kerk gekomen ben om u te bezoeken en te ver-eeren.

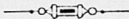
O minnelijke Vader, wees de troostvolle woorden gedachtig, welke gij weleer tot die edele vrouw van Bologne gesproken hebt: »Bezoek negen achtereenvolgende Dinsdagen mijn beeld in de kerk der Minderbroeders, en gij zult verhoord worden.» Zie, ik, ellendige zondaar, kniel hier voor uw beeld neer om uw bevel te volbrengen en u mijne behoeften bloot te leggen.

O H. Antonius, machtige voorspreker bij

God, ik groet en vereer u. Ach, sla een genadigen blik op mij! heb medelijden met mijne zwakheid en ellende! Ik weet u niet beter te vinden dan in uw beeld, noch nader tot u te komen dan voor uw altaar. Kon ik u in persoon hier vinden, o, wat eer zou ik u bewijzen! met wat ootmoed zou ik uwe heilige voeten kussen en hoe hartelijk zou ik tot u smeecken! Maar omdat mij die gunst niet is toegestaan, zoo wil ik aan uw beeld alle eer betoonen, alsof ik u hier in persoon tegenwoordig zag.

Ik groet u dan, o H. Antonius en met verschuldigten eerbied buig ik mijn zondig hoofd; tot u wend ik mijne betraande oogen, tot u keer ik mijn beklemd gemoed. O dierbare Heilige, waarachtige vertrooster der bedroefde zielen! ik beken het, mijn zondig leven moest mij afschrikken tot u te naderen; doch ik weet, dat het Gode behaagt, niet alleen aan rechtvaardigen, maar ook aan de zondaars, die zich met vertrouwen tot u wenden, genade en troost te verleen. Door deze gedachte aangemoedigd, durf ik u mijnen nood klagen en een beroep doen op uwe alom geprezen goedheid. Ach, moge toch mijn gebed op-

klimmen tot u! moge uw meedoogend hart door mijne zuchten bewogen worden! Zoo gemakkelijk kunt gij bij God verkrijgen wat ik vraag; want hoe zou uw lieve Jezus aan u iets weigeren, daar Hij zich zelf in uwe handen heeft gesteld? O, laat ook mij dan over uwe goedheid roemen, die schier over geheel de wereld geprezen wordt! Gedenk, dat men van u gezegd heeft, wat de H. Bernardus van Maria zeide: »Ik stem toe, dat hij ophoude uwen lof te verkondigen, die, na u godvruchtig en met vertrouwen aange-roepen te hebben, onverhoord is gebleven." Met het volste vertrouwen stel ik dan mijn verzoek in uwe vaderlijke handen Gewaardig u, het aan uwen lieven Jezus aan te bevelen en spreek voor mij ten beste, opdat Hij er over beschikke volgens Zijn Goddelijk wel-behagen. Amen.

EERSTE DINSDAG.

Gebed van voorbereiding. Bladz. II.

LIEFDE VAN DEN H. ANTONIUS TOT JEZUS.

De vrome moeder van den H. Antonius was met de teederste liefde tot Jezus beziel'd en beijverde zich, diezelfde gevoelens in haren lieveling te doen ontluiken. Het kind beantwoordde ten volle aan die teedere inzichten. Evenals de zonnebloem zich keert naar het hemellicht, waaraan zij haar naam ontleent, zoo wendde het jeugdig hart van Antonius zich vroegtijdig naar de eeuwige Zon, en hare koesterende stralen deden het meer en meer branden van de reinste liefde. De liefde tot Jezus werd dan ook de eerste en schoonste deugd van Antonius. Zij was het, die hem in den bloei zijner jaren naar het klooster der reguliere kanunniken van den H. Augustinus voerde; zij was het, die hem met de armoedige pij van den nederigen Franciscus omkleedde. O, hoe heerlijk schitterde zij in dien waardigen zoon van den Serafijn van Assisië! Hoe werd haar glans nog verhoogd,

toen Antonius tot priester des Allerhoogsten gezalfd was! Van toen af was zijn hart een brandende vuuroven van liefde en had hij geen ander verlangen dan haren gloed aan alle harten mede te deelen. Die liefde schonk hem vleugelen om steden en dorpen te doorkruisen, hemelsche welsprekendheid om den naam van Jezus te verkondigen, wondervolle kracht om Jezus te doen beminnen en liet hebben. »O bemint uwen Jezus,» zoo riep hij allen toe, »bemint uwen Jezus! maar bemint Hem zoo, dat gij Hem uw hart geheel en onverdeeld schenkt.» (1)

GEBED.

O H. Antonius, afgrond van liefde tot Jezus, ach! hoe beschaamt mij uw voorbeeld! hoe verre ben ik afgedwaald door mijn hart zoo menigmaal aan de schepselen te schenken! O H. Antonius, tot u neem ik mijn toevlucht, op u vertrouw ik. Verwerf mij de genade, dat ik van nu af tot de liefde van Jezus wederkeere; bid voor mij, ongelukkige, opdat mijn hart van alle zonde en verkeerde be-

(1) De plur. aut uno Ap. Sermo III.

geerlijkheid gezuiverd, voortaan slechts voor Jezus kloppe en niets beminne dan Hem alleen. O lieve Heilige, gij moet mij verhooren; ik zal niet heengaan, alvorens mijne bede vervuld is. Wanneer ik u rijkdommen, eer en aanzien vroeg, dan kondet gij mij die weigeren, omdat zij misschien een hinderpaal zouden zijn voor mijne zaligheid; wanneer ik gezondheid, geluk en voorspoed vroeg, dan kondet gij mijne bede verstooten, omdat zij mij wellicht tot val zouden brengen; maar nu ik liefde, niets dan liefde vraag tot uwen en mijnen Jezus, nu moet gij mijn verlangen bevredigen. O, verkrijg mij dan die liefde! verwerf voor mij de genade, dat ik, naar uwe vermaning, voortaan mijnen Jezus zoo beminne, dat ik Hem mijn hart geheel en onverdeeld schenke. Amen.

LITANIE

TER EERE VAN DEN

H. ANTONIUS VAN PADUA.

Heer, ontferm U onzer.

Christus, ontferm U onzer.

Heer, ontferm U onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

God, hemelsche Vader, ontferm U onzer.

God, Zoon, Verlosser der wereld, ontferm U
onzer.

God, H. Geest, ontferm U onzer.

H. Drievuldigheid, één God, ontferm U onzer.

H. Maria, moeder en beschermster van den
H. Antonius, bid voor ons.

H. Franciscus, vader en leermeester van den
H. Antonius, bid voor ons

H. Antonius van Padua, bid voor ons.

H. Antonius, zalige vrucht van Spanje, bid
voor ons.

H. Antonius, nieuw licht van Italië, bid voor
ons.

Beschermmer en roem van Padua,
Apostel van Frankrijk,
Navolger van den H. Vader Franciscus,
Lelie van zuiverheid,
Kostelijke parel der armoede,
Schitterend licht van gehoorzaamheid,
Spiegel van boetvaardigheid,
Roos van verduldigheid,
Vlam van liefde,
Vat van heiligheid,
Pilaar der H. Kerk,
Verkondiger der genade,
Uitroeier der zonden,
Vertreder der wereld,
Verheffer van Gods eer,
Ootmoedige verberger der wijsheid,
Leeraar der waarheid,
Blinkende ster der Serafijnsche orde,
Arke des Verbonds,
Bazuin des Allerhoogsten,
Verdediger des geloofs aan het hoog-
waardig Sacrament,
Brandende naar den marteldood,
Geesl der ketters,

H. Antonius,

bid voor ons.

H. Antonius, schrik der ongeloovigen, bid
voor ons.

H. Antonius,	Roede der dwingelanden, Vurige minnaar van Gods huis, IJveraar voor het heil der zielen, Wonderbare mirakeldoener, Patroon in verlorene zaken, Toevlucht der armen, Gezondheid der zieken, Vertrooster der bedrukten, Hof der deugden, Kenner der harten, Voorzegger van toekomstige dingen, Verwekker der dooden, Schroom der duivelen, Navolger der patriarchen en profeten, Afbeeldsel der apostelen, Uitstekende onder de leeraars, Roem der heiligen, Minnelijke vader en beschermder, Wees genadig, spaar ons, Heer. Wees genadig, verhoor ons, Heer. Van alle kwaad, verlos ons, Heer. Van alle zonden, verlos ons, Heer. Van de listen des duivels, verlos ons, Heer.	bid voor ons.
--------------	--	---------------

Van pest, oorlog en hongersnood, verlos ons,
Heer.

Van den eeuwigen dood,

Door de verdiensten van den H. Antonius,

Door zijne brandende liefde,

Door zijnen ijver voor de bekeering der
zondaars,

Door zijn vurige begeerte naar den mar-
teldood,

Door zijne volharding in het volbrengen
zijner beloften van armoede, zuiverheid
en gehoorzaamheid,

Door zijn onvermoeiden arbeid,

Door de menigte en verscheidenheid zijner
wonderen,

In den dag des oordeels,

Wij zondaren, wij bidden U, verhoor ons.

Dat Gij ons tot een waarachtig berouw over
onze zonden wilt brengen, wij bidden U,
verhoor ons.

Dat Gij het vuur der Goddelijke liefde in onze
harten wilt ontsteken, wij bidden U, ver-
hoor ons.

Dat Gij ons deelachtig wilt maken aan de
voorspraak en aan de verdiensten van den
H. Antonius, wij bidden U, verhoor ons.

verlos ons, Heer.

Dat Gij ons vaderland in de vereering van
den H. Antonius wilt doen volharden, wij
bidden U, verhoor ons.

Dat Gij allen, die de voorspraak van den
H. Antonius verzoeken, gezondheid naar
ziel en lichaam wilt verleenen,

Dat wij door de verdiensten van den H.
Antonius in alle deugden mogen toe-
nemen,

Dat Gij allen, die den H. Antonius eeren
en aanroepen, met Uwe zegeningen ge-
lieft te begunstigen,

Dat Gij U gewaardigt ons te verhooren,
Jezus Christus, Zoon van den levenden
God,

Lam Gods, dat de zonden der wereld weg-
neemt, spaar ons, Heer.

Lam Gods, dat de zonden der wereld weg-
neemt, verhoor ons, Heer.

Lam Gods, dat de zonden der wereld weg-
neemt, ontferm U onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

Heer, ontferm U onzer.

Christus, ontferm U onzer.

Heer, ontferm U onzer.

wij bidden U, verhoor ons.

Onze Vader, Wees gegroet.

v. Bid voor ons, H. Antonius.

R. Opdat wij de beloften van Christus waardig worden.

GEBED.

O allerbarmhartigste Jezus, die uwen belijder, den H. Antonius, door voortdurende wonderen op eene wonderbare wijze doet uitschijnen, geef, dat wij door zijne voorspraak en verdiensten, met zekerheid bekomen, hetgeen wij met vertrouwen verzoeken. Dit smee-ken wij U, die met den Vader en den H. Geest leeft en heerscht in de eeuwen der eeuwen, Amen.

TWEEDE DINSDAG.

Gebed van Voorbereiding. Bladz. II.

LIEFDE VAN DEN H. ANTONIUS TOT DEN
LIJDENDEN JEZUS.

Alle heiligen hebben ongetwijfeld eene brandende liefde gehad tot den gekruisten Zalig-maker; de overweging van het bitter lijden was de drijfveer van al hunne verstervingen en boetplegingen, de geheimzinnige spil, waar hun leven zich om bewoog. In den H. Antonius had die liefde een meer dan gewonen graad bereikt. Om dit te bewijzen, is zijn voorschrift, aan de verkondigers van Gods waarheden gegeven, meer dan voldoende. »Een goed prediker,» zegt hij in een zijner leerredenen, — en wie was ooit beter prediker dan Antonius? — »een goed prediker moet voortdurend het aandenken aan den lijdenden Jezus in zijn hart bewaren; van Hem moet hij in den nacht van tegenspoed droomen; in Hem moet hij met den dageraad des voorspoeds ontwaken; alsdan zal Gods woord in

zijn hart nederdalen ; het woord van leven en vrede, het woord van genaden en waarheid." (1)

Doch niet alleen brandde het hart van Antonius van medelijdende liefde tot den lijdenden Jezus, hij spoorde ook zijne hoorders onophoudelijk aan, om niet enkel hunne zonden, de oorzaak van Jezus' lijdën, door tranen van berouw uit te wisschen, maar' ook om tranen van liefde voor Jezus te storten. »Wij moeten», zegt hij, »in Jezus twee zaken overwegen, die ons liefdetranen afpersen: de liefde Zijns Harten en het lijdën Zijns lichaams. Van de eerste schrijft de H. Joannes: *Nie-mand heeft grooter liefde dan deze, dat hij zijn leven voor zijne vrienden geeft*; van de tweede lezen wij in de klaagliederen van Jeremias: *Geeft acht en ziet of er een smart is gelijk aan de Mijne*. De liefde van Jezus' Hart is het gouden reukaltaar, waarvan de geurigste en aangenaamste wierook opsteeg, toen Hij in hare grenzenlooze overmaat uitriep: *Vader, vergeef hun, want zij weten niet wat zij doen*, terwijl Zijn lichaam het

(1) Sermones Dominicales, Dominica IV Adventus.

operen altaar des brandoffers is, waarop het volmaaktste offer voltrokken werd, toen Hij sprak: *Het is volbracht*, d. w. z., er is geen gezond lidmaat meer in Mij." (1)

GEBED.

O H. Antonius, vol schaamte en leedwezen kniel ik voor uw beeld neer. Ach, hoe weinig heb ik uw voorbeeld nagevolgd, uwe vermaningen ter harte genomen! In plaats van liefdetranen te storten voor den lijdenden Jezus, vermeerderde ik nog Zijne smarten door mijne menigvuldige zonden en ongeregheden. O, wat was ik ondankbaar jegens Jezus! wat ben ik onwaaardig voor u te verschijnen! Maar aangemoedigd door uwe overgroote goedheid, wend ik mij nogmaals tot u. O liefdevolle Vader, wil mij nog eens verhooren, nog eens voor mij ten beste spreken! Zie, mijn hart is thans bereid; ik wil afstand doen van al mijne zonden, ik wil ze door tranen van boetvaardigheid uitwisschen en mij voortaan dankbaar toonen jegens mijn Zaligmaker, die zooveel voor mij geleden heeft.

(1) Sermo de multiplici Coena Domini.

Ô H. Antonius, gewaardig u deze gevoelens
aan Jezus aan te bieden, en verkrijg mij een
oprecht berouw, opdat ik niet ophoude te
weenen over mijne zonden en tranen van liefde
te storten voor uwen en mijnen Jezus. Amen.

Litanie. Bladz. 17.

DERDE DINSDAG.

Gebed van Voorbereiding. Bladz. 11.

LIEFDE VAN DEN H. ANTONIUS TOT JEZUS IN
HET ALLERHEILIGST SACRAMENT.

De afbeelding, welke Antonius voorstelt, de H. Hostie eerbiedig in zijne hand dragende, terwijl een muilezel aan zijne voeten nederknielt, verkondigt luide, welke godsvrucht onze Heilige tot het aanbiddelijk Sacrament des Altaars gehad heeft. Reeds als kind kende hij geen grooter geluk, geen zoeter vreugde, dan den priester aan het altaar te dienen. Zelf priester geworden, droeg hij de heilige Geheimen met zooveel godsvrucht en stichting op, dat alle aanwezigen tot tranen toe bewogen werden. Uren lang zag men hem neergeknielt liggen aan den voet van het tabernakel. Daar bad hij; daar leerde hij alles verachten; daar verdwenen droefheid en twijfel; daar zocht hij hulp in nood, sterkte voor den strijd; daar ontvlamde die brandende zielenijver, welke hem ver-

teerde; daar vond hij die pijlen, welke het hart der versteendste zondaars troffen en er wonden toebrachten van rouw en leedwezen; daar, in één woord, werd zijn hart herschapen in het hart van een Serafijn, dat andere harten zoekt, om er zijne liefde in over te storten.

Sprak hij over het H. Sacrament des Altaars, dan vloeiden zijne woorden als een vuur- en balsemstroom in de harten zijner toehoorders; dan was de welsprekendheid van dien eenvoudigen kloosterling beziel met eene alles overmeesterende en wegsleepende kracht. Moest hij dit verheven geloofspunt verdedigen tegen de ketters, die het bestreden of vervalschten, o! dan was die nederige zoon van den *Dwaas van Assisië* een leeraar, aan wiens wijsheid niemand kon weerstaan, op wiens redeneeringen alle drogredenen afstuitten. En wanneer soms een ketter aan de overtuigende kracht van zijn woord weerstond, dan werkte Jezus, om het vurig geloof en de innige godsvrucht van Zijn dienaar te beloonen, de schitterendste wonderen en deed zelfs het redelooze dier ter aanbidding nederknielen in het slijk der aarde, om den redelijken mensch uit het slijk der ketterij op te richten.

GEBED.

O H. Antonius, verheven minnaar van Jezus in het Sacrament Zijner liefde, hoe zal ik tot u durven naderen, uwe hulp durven inroepen! Schaamte en schande overdekken mij, wanneer ik uw geloof en uwe godvruchtige liefde met mijne onverschilligheid en lauwheid vergelijk. Ach, hoe weinig heb ik tot hiertoe aan de oneindige liefde gedacht, welke Jezus ons in de H. Eucharistie bewijst! hoe menigmaal heb ik dien God van liefde bedroefd door mijn wangedrag in de kerk! En zelfs bij de H. Communie, o, hoe gering was mijn eerbied, hoe flauw mijne liefde, hoe koud mijn hart! hoe weinig voorbereiding, hoe nalatige dankzegging! O H. Antonius, wat ben ik onwaardig tot u te naderen! Maar vol vertrouwen op uwe goedheid, die over de gansche aarde geroemd wordt, wend ik mij nogmaals tot u. Ik wil voortaan beter handelen, uw voorbeeld getrouw navolgen. Zie, lieve Heilige, mijn wil is goed; maar o! ik ben zoo zwak en onstandvastig. Verkrijg dan voor mij de genade, dat ik van nu af Jezus in het H. Sacrament op waardige wijze

zijn hart nederdalen; het woord van leven en vrede, het woord van genaden en waarheid.” (1)

Doch niet alleen brandde het hart van Antonius van medelijdende liefde tot den lijdenden Jezus, hij spoorde ook zijne hoorders onophoudelijk aan, om niet enkel hunne zonden, de oorzaak van Jezus' lijdën, door tranen van berouw uit te wisschen, maar ook om tranen van liefde voor Jezus te storten. »Wij moeten”, zegt hij, »in Jezus twee zaken overwegen, die ons liefdetranen afpersen: de liefde Zijns Harten en het lijdën Zijns lichaams. Van de eerste schrijft de H. Joannes: *Nie-mand heeft grooter liefde dan deze, dat hij zijn leven voor zijne vrienden geeft*; van de tweede lezen wij in de klaagliederen van Jeremias: *Geeft acht en ziet of er een smart is gelijk aan de Mijne*. De liefde van Jezus' Hart is het gouden reukaltaar, waarvan de geurigste en aangenaamste wierook opsteeg, toen Hij in hare grenzenlooze overmaat uitriep: *Vader, vergeef hun, want zij weten niet wat zij doen*, terwijl Zijn lichaam het

(1) Sermones Dominicales, Dominica IV Adventus.

koperen altaar des brandoffers is, waarop het volmaaktste offer voltrokken werd, toen Hij sprak: *Het is volbracht*, d. w. z., er is geen gezond lidmaat meer in Mij.” (1)

GEBED.

O H. Antonius, vol schaamte en leedwezen kniel ik voor uw beeld neer. Ach, hoe weinig heb ik uw voorbeeld nagevolgd, uwe vermaningen ter harte genomen! In plaats van liefdetranen te storten voor den lijdenden Jezus, vermeederde ik nog Zijne smarten door mijne menigvuldige zonden en ongeregheden. O, wat was ik ondankbaar jegens Jezus! wat ben ik onwaaardig voor u te verschijnen! Maar aangemoedigd door uwe overgroote goedheid, wend ik mij nogmaals tot u. O liefdevolle Vader, wil mij nog eens verhooren, nog eens voor mij ten beste spreken! Zie, mijn hart is thans bereid; ik wil afstand doen van al mijne zonden, ik wil ze door tranen van boetvaardigheid uitwisschen en mij voortaan dankbaar toonen jegens mijn Zaligmaker, die zooveel voor mij geleden heeft.

(1) Sermo de multiplici Coena Domini.

Ô H. Antonius, gewaardig u deze gevoelens
aan Jezus aan te bieden, en verkrijg mij een
oprecht berouw, opdat ik niet ophoude te
weenen over mijne zonden en tranen van liefde
te storten voor uwen en mijnen Jezus. Amen.

Litanie. Bladz. 17.

DERDE DINSDAG.

Gebed van Voorbereiding. Bladz. 11.

LIEFDE VAN DEN H. ANTONIUS TOT JEZUS IN HET ALLERHEILIGST SACRAMENT.

De afbeelding, welke Antonius voorstelt, de H. Hostie eerbiedig in zijne hand dragende, terwijl een muilezel aan zijne voeten nederknielt, verkondigt luide, welke godsvrucht onze Heilige tot het aanbiddelijk Sacrament des Altaars gehad heeft. Reeds als kind kende hij geen grooter geluk, geen zoeter vreugde, dan den priester aan het altaar te dienen. Zelf priester geworden, droeg hij de heilige Geheimen met zooveel godsvrucht en stichting op, dat alle aanwezigen tot tranen toe bewogen werden. Uren lang zag men hem neergeknielt liggen aan den voet van het tabernakel. Daar bad hij; daar leerde hij alles verachten; daar verdwenen droefheid en twijfel; daar zocht hij hulp in nood, sterkte voor den strijd; daar ontvlamde die brandende zielenijver, welke hem ver-

teerde; daar vond hij die pijlen, welke het hart der versteendste zondaars troffen en er wonden toebrachten van rouw en leedwezen; daar, in één woord, werd zijn hart herschapen in het hart van een Serafijn, dat andere harten zoekt, om er zijne liefde in over te storten.

Sprak hij over het H. Sacrament des Altaars, dan vloeiden zijne woorden als een vuur- en balsemstroom in de harten zijner toehoorders; dan was de welsprekendheid van dien eenvoudigen kloosterling beziel met eene alles overmeesterende en wegsleepende kracht. Moest hij dit verheven geloofspunt verdedigen tegen de ketters, die het bestreden of vervalschten, o! dan was die nederige zoon van den *Dwaas van Assisië* een leeraar, aan wiens wijsheid niemand kon weerstaan, op wiens redeneeringen alle drogredenen afstuitten. En wanneer soms een ketter aan de overtuigende kracht van zijn woord weerstond, dan werkte Jezus, om het vurig geloof en de innige godsvrucht van Zijn dienaar te beloonen, de schitterendste wonderen en deed zelfs het redelooze dier ter aanbidding nederknielen in het slijk der aarde, om den redelijken mensch uit het slijk der ketterij op te richten.

GEBED.

O H. Antonius, verheven minnaar van Jezus in het Sacrament Zijner liefde, hoe zal ik tot u durven naderen, uwe hulp durven inroepen! Schaamte en schande overdekken mij, wanneer ik uw geloof en uwe godvruchtige liefde met mijne onverschilligheid en lauwheid vergelijk. Ach, hoe weinig heb ik tot hiertoe aan de oneindige liefde gedacht, welke Jezus ons in de H. Eucharistie bewijst! hoe menigmaal heb ik dien God van liefde bedroefd door mijn wangedrag in de kerk! En zelfs bij de H. Communie, o, hoe gering was mijn eerbied, hoe flauw mijne liefde, hoe koud mijn hart! hoe weinig voorbereiding, hoe nalatige dankzegging! O H. Antonius, wat ben ik onwaardig tot u te naderen! Maar vol vertrouwen op uwe goedheid, die over de gansche aarde geroemd wordt, wend ik mij nogmaals tot u. Ik wil voortaan beter handelen, uw voorbeeld getrouw navolgen. Zie, lieve Heilige, mijn wil is goed; maar o! ik ben zoo zwak en onstandvastig. Verkrijg dan voor mij de genade, dat ik van nu af Jezus in het H. Sacrament op waardige wijze

vereere en ontvang! dat ik tot Hem vluchte
in droefheid en lijden, in angst en kwellin
gen! dat ik mij nooit meer aan oneerbiedig-
heden schuldig make en de H. Communie
steeds zoo ontvang, dat zij mij een onderpand
worde der toekomstige heerlijkheid! Amen.

Litanie. Bladz. 17.

VIERDE DINSDAG.

Gebed van Voorbereiding. Bladz. 11.

LIEFDE VAN DEN H. ANTONIUS TOT HET
H. HART VAN JEZUS.

De H. Antonius brandde van de vurigste liefde tot Jezus ; hij trachtte die liefde in anderen op te wekken en te vermeerderen door onophoudelijk te spreken van de oneindige liefde, welke Jezus ons menschen betoond heeft. Onmogelijk dus kon hij de bron dier Goddelijke liefde, het minnend Hart van Jezus, vergeten. Herhaalde malen wees hij in zijne leerredenen op die bron. »De liefde van Jezus' Hart,» zeide hij, »is het gouden reukaltaar, waarvan de geurigste en aangenaamste wierook opsteeg, toen hij in hare grenzenlooze overmaat uitriep: *Vader, vergeef hun, want zij weten niet wat zij doen.*» (1) »Wat is toch de mensch», verzuchtte hij bij eene andere gelegenheid, »dat Gij, o Jezus, hem verheft, of waarom schenkt Gij hem de genegenheid Uws Harten door

(1) Sermo de multiplici Coena Domini,

voor hem te sterven? Hierdoor immers toondet Gij hem de ingewanden Uwer barmhertigheid; want daarom hebt Gij gewild, dat Uwe zijde aan het kruis geopend werd, opdat de mensch zijn hart in Uw Hart plaatse.” (1) »O bemint uwen Jezus”, vermaande hij dan, »bemint hem zoo, dat gij hem uw hart geheel en onverdeeld schenkt.... Hij toch heeft u aan het kruis ook Zijn Hart gegeven, toen Hij Zijne zijde door de lans liet openen.” (2)

Onnoodig te zeggen, dat Antonius op de volmaaktste wijze beoefende, wat hij aan anderen voorhield. Hij had zijn hart aan Jezus geschonken; zoet rustte het aan het Hart des Zaligmakers. Daar werd het ontstoken door het vuur dier serafijnsche liefde, welke de hemelen in verrukking bracht, de aarde door hare schitterende stralen verlichtte, de ongevoeligste harten ontvlamde en onzen Heilige eene eervolle plaats deed innemen op de roemvolle lijst der bijzondere vereerders van Jezus' Goddelijk Hart.

(1) De pluribus aut uno Apostolo, Sermo VI.

(2) De plur. aut uno Ap. Sermo III.

GEBED.

O H. Antonius, ik wensch zoo vurig eene ware en standvastige devotie tot het Allerheiligst Hart van Jezus te bekomen; zoo gaarne zou ik dat Hart willen vereeren en beminnen zooals Het verlangt door mij vereerd en bemind te worden. Maar ach, lieve Vader, ik ben zoo zwak en onstandvastig, zoo spoedig vergeet ik mijne gemaakte voornemens; mijn hart wordt zoo gemakkelijk door de schepselen ingenomen. O H. Antonius, aanschouw thans mijne gesteltenis. Offer zelf mijn hart aan het Goddelijk Hart op, en verwerf mij de genade, dat het voortaan meer en meer in liefde tot Jezus' Hart ontstoken worde, zoodat het geheel en onverdeeld toebehoore aan Jezus, die mij aan het kruis ook Zijn Hart geheel en onverdeeld gegeven heeft. Amen.

Litanie. Bladz. 17.

VIJFDE DINSDAG.

Gebed van Voorbereiding. Bladz. 11.

DE H. ANTONIUS EN HET KINDJE JEZUS.

Jezus laat zich nooit overwinnen in edelmoedigheid. Hij bemint die Hem beminnen, en Hij bemint hen meer, naar mate hunne liefde vuriger wordt. De H. Antonius nu brandde van de vurigste liefde en door zijne liefdeschichten ontvlamde hij duizenden harten voor Jezus; met den Apostel Paulus kon hij zeggen: »Ik leef, doch niet ik; maar Christus leeft in mij; (1) met de bruid van het Hooglied verzuchtte hij onophoudelijk: »Dochters van Jeruzalem, ik bezweer u, wanneer gij mijn beminde ontmoet, o zegt hem, dat hij kome, omdat ik kwijn van liefde.» En Jezus kwam. Zie, daar rust Hij op den arm van Antonius, daar klopt Zijn Hart aan zijne borst! Gelijk Hij weleer den lieveling Zijns Harten, den H. Joannes, deed rusten aan Zijn boezem, zoo

(1) Gal. II. 20.

wilde Hij omgekeerd zelf rusten op den arm en aan het minnend hart van Antonius. O zalig oogenblik! o rein geluk! Hoor, hoe Antonius uitroept: »Ik heb Hem gevonden, dien mijne ziel liefheeft; mijn Welbeminde behoort aan mij en ik aan Hem!» Hoor, hoe Jezus antwoordt: »Wat zijt gij schoon, Mijne bruid gij hebt Mijn Hart gewond!»

GEBED.

O H. Antonius, hoe gevoel ik mij tot gods-
vrucht en vertrouwen opgewekt bij het aan-
schouwen van uw beeld! hoe vriendelijk en
minzaam komt gij mij voor in die arme pij,
met de lelie der zuiverheid in uwe hand, ter-
wijl Jezus, de minnaar der armoede en zui-
verheid, op uwen arm rust! Maar meer nog
treft mij die minnelijke blik van liefde, wel-
ken gij op Jezus en Jezus op u vestigt. O
lieve Heilige, wat zal Jezus u thans nog wei-
geren, nadat Hij zich zelve in uwe handen
gesteld heeft? Met een onbegrensd vertrouwen
wend ik mij dan ook tot u. Gij kent mijn
nood, gij weet wat ik vraag, hoezeer ik hulp
en bijstand noodig heb. O H. Vader, om het

onuitsprekelijk geluk en de onbeschrijfelijke zaligheid, welke gij ondervondt, toen het Kindje Jezus op uwen arm en aan uw hart rustte, bid en smee ik, wil mij heden niet verstooten! Het kost u slechts één woord, en Jezus zal mij genadig wezen. O, spreek dat woord! o H. Antonius, verhoor mij! Amen.

Litanie. Bladz. 17.

ZESDE DINSDAG.

Gebed van Voorbereiding. Bladz. 11.

DE H. ANTONIUS VERHEERLIJKT GEDURENDE ZIJN LEVEN.

De H. Antonius verkondigde den lof van Jezus; hij deed Hem kennen en beminnen, en won tallooze harten voor Zijne liefde. Jezus, van Zijnen kant, bevestigde den roem van Antonius. Hij plaatste hem als een schitterend licht op den kandelaar, vervulde hem met den geest van Elias, waardoor de toekomst ontsluierd, de schuilhoeken der harten geopend werden, en vernieuwde te zijner gunste het wonder van het eerste Pinksterfeest, zoodat de menigte, uit verschillende landen saamgekomen, verbaasd stond en uitriep: »O wonder, eenieder onzer hoort hem Gods lof verkondigen in de taal onzer vaderen!» Ook de gaaf der wonderen ontving Antonius in ruime mate, ja, hij verkreeg, naar het getuigenis van den H. Bonaventura, het beheer over de gansche schepping.

Zoo vernieuwde Jezus in den Heilige van Padua de tijden der Apostelen en verzekerde hem bovendien de achting en genegenheid aller harten. Evenals weleer geheel Jeruzalem naar de oevers van de Jordaan snelde om het woord der waarheid te vernemen, zoo verdrongen zich dorpen en steden om den stoel van dezen Serafijnschen prediker. Zijne stem, de echo zijner liefde tot Jezus, schokte Italië heviger dan de aardbevingen, welke het teisterden. Antonius spreekt over zijn be-minnenswaardigen Bruidegom, en de ijsklomp der onverschilligheid smelt weg in de koude harten, de laster verbergt zich uit schaamte, wulpsche oogen zwemmen in tranen van berouw; Antonius spreekt over den Beminde zijns harten, over de oneindige liefde, welke Jezus den mensch betoont, en aller harten ontvlammen in wederliefde; hij verkondigt de leer des Gekruisten, en de geleerden staan verbaasd, de waanwijzen erkennen hunne dwaasheid, de ketters zweren hunne dwalingen af; Antonius bedreigt met de eeuwige straffen, en de verleiders en ergernisgevers voelen den molensteen aan hun hals en roepen om genade en barmhartigheid.

GEBED.

O H. Antonius, zie mij wederom voor uw beeld neergeknield om uwe machtige voorpraak in te roepen. O, hoe duidelijk is in u het woord van Jezus bewaarheid geworden: Wie zich vernedert, zal verheven worden! Gij zocht niets dan de eer van God, gij wenschet onbekend te blijven aan de wereld, maar daarom heeft Jezus u verheerlijkt, daarom kroonde Hij u met eer en glorie. Ach, lieve Heilige, hoe bloos ik van schaamte over mijn gedrag! Ik zocht mijn eigen roem, ik wilde door de menschen gekend en geprezen zijn en ik vergat, dat ware roem en grootheid slechts te vinden zijn in den dienst des Heeren. O, ik bid en smEEK u, verkrijg door uwe vermogende tusschenkomst, dat Jezus een straal van het hemelsch licht, dat in u zoo heerlijk schitterde, over mij uitstorte, opdat ik mijne nietigheid en ellende erkenne en voortaan in al mijn doen en laten niets anders zoek dan de eer en glorie van den driewerf heiligen God. O H. Antonius, verhoor mij! Amen.

Litanie. Bladz. 17.

ZEVENDE DINSDAG.

Gebed van Voorbereiding. Bladz. 11.

DE H. ANTONIUS VERHEERLIJKT BIJ ZIJN DOOD.

De dood vernietigt alle aardsche grootheid, de schaduw des grafs verduistert den schitterendsten glans der wereld. Maar die vernedering treft de heiligen niet; hun dood is kostbaar in Gods oogen en hun graf omgeeft de Heer niet zelden met den grootsten luister. Zoo handelde Hij bij uitstek met den H. Antonius.

Den 13 Juni 1231 stond de aarde dezen engel in het vleesch aan den hemel af; verslonden door het vuur der liefde, ging de schoone ziel van Antonius bezit nemen van een troon in het rijk der eeuwige heerlijkheid, waarheen ons sterfelijk oog haar onmogelijk kan volgen. En zie, op hetzelfde oogenblik verkondigde Jezus door een wonder de heiligheid van Zijn dienaar. Buiten het klooster wist niemand iets van het afsterven van Antonius; de Minderbroeders wilden, uit vrees

voor den toeloop des volks, zijn dood geheim houden. Vergeefsche voorzorg! Een menigte onschuldige kinderen doorliepen de straten van Padua, luidkeels roepende: »De Heilige is dood! Antonius is dood!»

Zijne begrafenis was een ware zegetocht, zooals Padua er nooit een had aanschouwd. Jezus stelde bij die gelegenheid paal noch perk aan de uitstortingen Zijner genadegaven. Het schijnt bijna ongeloofelijk, wat de geschiedschrijvers hieromtrent verhalen. Alle zieken, hoedanig ook hun lijden was, werden aanstonds genezen, zoodra zij den grafsteen des Heiligen aanraakten; en zelfs zij, die door de menigte niet konden heendringen, werden, enkel op het aanroepen van den naam van Antonius, in tegenwoordigheid van duizenden toeschouwers, van hunne kwalen verlost. Blinden herkregen het gezicht, dooven het gehoor, lammen en kreupelen [het gebruik hunner ledematen, en stommen hieven een loflied aan ter eere van God en van Zijn verheerlijkten dienaar, den H. Antonius.

GEBED.

O H. Antonius, liefderijke vertrooster van alle bedrukten, die tot u hunne toevlucht nemen, wederom kom ik uwe goedertierenheid inroepen. O dierbare Vader, om uw heilig afsterven en de glorie, waarmede Jezus uw graf verheerlijkte, bid en smEEK ik, aanschouw mijn lijden, aanzie den angst, die mij benauwt, en stil door uwe voorspraak de Goddelijke gramschap, welke mijne misdaden ontstoken hebben! Help mij uit den nood, verleen mij, wat ik zoo vurig vraag! Of mocht die gunst niet tot mijne zaligheid verstrekken, verkrijg mij dan geduld en gelatenheid, opdat ik mijn kruis drage uit liefde tot Hem, die voor mij aan het kruis gestorven is. O H. Antonius maak, dat ik, altijd en in alles onderdanig aan Gods heiligen wil, volgens Zijn welbehagen leve, en eenmaal den dood der rechtvaardigen sterve. Amen.

Litanie. Bladz. 17.

ACHTSTE DINSDAG.

Gebed van Voorbereiding. Bladz. 11.

DE H. ANTONIUS VERHEERLIJKT OVER DE GANSCH E AARDE.

Jezus wilde niet, dat de roem en de vereering van den H. Antonius zich tot Padua of Italië bepaalde; met eer en glorie heeft Hij hem over de gansche aarde gekroond, zooals Hij het slechts weinige heiligen gedaan heeft.

Antonius was nog geen vol jaar in het bezit der hemelsche heerlijkheid, of de Stehouder van Christus kende hem reeds de vereering op aarde toe. Dit geschiedde op Pinksterdag, den 30 Mei 1232, in de hoofdkerk der stad Spoleto, waar alsdan het pauselijk hof vertoefde. Na de voorlezing van meer dan veertig wonderen, die de heiligheid van Antonius bewezen en de eer zijner heiligerklaring wettigden, plaatste Gregorius IX, onder het storten van vreugdetranen, den grooten wonderdoener op de lijst der heiligen en schonk hem de eer onzer altaren.

Onbeschrijfelijk was de vervoering, waarmede de Paduanen deze blijde tijding ontvingen; onbeschrijfelijker nog de geestdrift, waarmede zij de plechtige heiligverklaring van Antonius op den 13 Juni 1232, den eersten verjaardag van zijn heiligen dood, vierden. Hoe kon het ook anders? Zij allen toch hadden Antonius gekend; met ademlooze stilte hadden zij naar zijne wegsleepende predikatiën geluisterd; overtuigd van zijne wonderkracht, hadden zij zich gelukkig geacht, zijn armoedig kleed te mogen aanraken; met ongekende plechtigheid hadden zij de kostbare overblijfselen huns grooten weldoeners in hun heilighdom bijgezet; en thans, slechts één jaar na die plechtigheid, waarvan de herinnering nog versch en levendig was, mochten zij oogen en handen smeekend ten hemel heffen en onder weenen en snikken tot hem verzuchten: H. Antonius, bid voor ons! O, hoe moet dat smeekgebed de wolken zijn doorgedrongen en een stroom van zegeningen over Padua hebben afgetrokken!

Doch niet alleen Padua, dat den Heilige aan den hemel afstond, ook Lissabon, dat hem aan de aarde geschonken had, deelde in

die vreugde, in dat geluk, in die vereering. Hun voorbeeld werd gevolgd door gansch Italië en Portugal, Spanje en Frankrijk, door Duitschland en de Nederlanden, ja door gansch Europa, of liever, door de gansche Christenwereld. Evenals Antonius gedurende zijn leven de geliefkoosde prediker des volks was, zoo wilde Jezus hem na zijn dood des volks liefsten heilige maken. Ieder dorp, iedere stad, elk land vereert een bijzonderen heilige; maar Antonius is de heilige van alle dorpen, steden en rijken. Wie zal de kerken en heiligdommen tellen, te zijner eer gebouwd? wie de altaren noemen, aan hem toegewijd? De afbeelding van Antonius prijkt in de statige domkerk en in de schamele dorpskapel; zij wordt aangetroffen in de paleizen der grooten en in de stulp des bedelaars; voor haar knielt het kind naast den grijsaard, de maagd naast den jongeling neer, om de hulp des Heiligen af te smeeken. Talentvolle schrijvers hebben in alle talen der aarde de deugden, de wonderen, de macht van dezen armen Minderbroeder verheerlijkt; de grootste kunstenaars hebben aan hem hunne talenten gewijd, de welsprekendste redenaars zijn lof verkondigd.

Gedurende meer dan zes eeuwen weerklonk de naam van Antonius over de Christenwereld, en die naam zal in zegening blijven, zoolang er menschen op aarde zullen zijn.

GEBED.

O H. Antonius, hoe gevoel ik mij gelukkig, te mogen deelen in de algemeene vereering, welke Jezus u verzekerd heeft! Maar hoe neemt ook mijn vertrouwen toe, wanneer ik bedenk, dat gij door alle eeuwen heen over de gansche Christenwereld werdt aangeroepen en de godsvrucht tot u nog altijd levendiger en vuriger wordt! Dit toch bewijst duidelijk, dat men bij u voortdurend hulp en troost vindt. O liefdevolle Vader, laat ook mij dan over uwe goedheid en macht roemen! Spreek voor mij ten beste en verkrijg mij de gunst, welke ik vraag, opdat het nog eenmaal blijke, hoezeer Jezus u verheerlijkt, en ik in dankbare wederliefde voor immer aan uwen dienst verbonden blijve! O H. Antonius, verhoor mij! Amen.

Litanie. Bladz. 17.

NEGENDE DINSDAG.

Gebed van Voorbereiding. Bladz. 11.

DE H. ANTONIUS VERHEERLIJKT DOOR
VOORTDURENDE WONDEREN.

Gedurende zijn leven reeds noemde men Antonius den grooten wonderdoener; ja, volgens het getuigenis van den H. Bonaventura, ontving hij het beheer over de gansche schepping. Overal waar hij kwam stroomde de menigte samen om hem te zien, te hooren; overal bracht men zieken, gebrekkigen en ongelukkigen tot hem, en Antonius genas allen. Niets weerstond aan zijne wonderkracht! de duivelen namen de vlucht, de hardnekkigste zondaars verzoenden zich met God; redelooze dieren luisterden naar zijne stem, de stormen der zee bedaalden op zijn bevel; ongeneeslijke ziekten verdwenen en dooden verreezen uit het graf.

Die wonderkracht van Antonius hield met zijn dood niet op. Integendeel, Jezus verheerlijkte Zijnen dienaar zoozeer, dat Paus

Gregorius IX bij zijne plechtige heiligverklaring, welke binnen het jaar na zijn overlijden plaats had, schrijven mocht: »De H. Antonius, die thans in den hemel troont, is op aarde door vele wonderen verheerlijkt, welke dagelijks bij zijn graf geschieden en door geloofwaardige getuigen bevestigd worden.»

Maar niet alleen bij zijn graf, in alle landen der Christenheid schitterde gedurende meer dan zes eeuwen de macht van Antonius, zonder ooit te verminderen. Antonius is en blijft de groote Wonderdoener; hij is een dier heiligen, die door God tot beschermen-gelen aan de wereld gegeven worden, en als vertegenwoordigers Zijner oneindige barmhartigheid voortdurend gereed staan om de zuchten en tranen der lijdende menschheid te ontvangen en voor Zijn genadetroon neer te leggen. De geloovige volkeren weten het bij ondervinding, Antonius is hun geliefde Heilige. Terwijl andere heiligen in bijzondere omstandigheden, voor bepaalde kwalen worden aangeroepen, vlucht men tot den Heilige van Padua in allen nood, in alle gevaren, in alle omstandigheden; terwijl de vereering van andere heiligen niet zelden

beperkt wordt door leeftijd, geslacht en stand, ontvangt Antonius de eerbewijzen van jong en oud, van rijk en arm, van mannen en vrouwen. En nooit laat hij die eerbewijzen onbeloond, nooit neemt men tevergeefs tot hem zijne toevlucht. Waarheid blijft, wat de H. Bonaventura zeide, dat men door de tuschenkomst van Antonius die zaken verkrijgt, welke slechts door een wonder kunnen verkregen worden.

GEBED.

O H. Antonius, mijne Novene spoedt ten einde. Voor de laatste maal lig ik voor uw beeld neergeknield. O, wat was het mij zoet en aangenaam u te vereeren! wat troost en opbeuring ondervond ik telken male als ik tot u naderde! Lieve Vader, heb dank voor uwe goedheid! Maar verhoor nu ook mijn gebed; verkrijg mij de gunst, welke ik zovurig afsmeek. Uwe voorspraak vermag alles bij Jezus; het kost u slechts één woord, en Hij zal u toestaan, wat ik vraag. O H. Antonius, verstoot mij niet! Of zal ik dan de eerste moeten zijn, aan wien gij uwe hulp en

bescherming weigerdet? Neen, dat zal niet gebeuren! Ik zal niet heengaan, vooraleer gij mij verhoord hebt. Gij kunt mij helpen, gij moet mij helpen! Of mocht mijne bede niet overeenstemmen met den wil des Allerhoogsten, mocht de gunst, die ik vraag, niet tot mijne zaligheid verstrekken, dan ten minste moet gij mij de genade verwerven, welke ik noodig heb, om mijn kruis met geduld te dragen en te heiligen voor den hemel. O H. Antonius, verhoor mij! Amen.

GEBEDEN

TOT DEN

H. A N T O N I U S.

GEBED

OM ZICH ONDER DE BESCHERMING VAN DEN
H. ANTONIUS TE STELLEN.

Roemrijke H. Antonius, bevoorrechte vriend van Jezus, allergetrouwste beschermer dergenen, die zich aan u toevertrouwen! met den meest mogelijken eerbied voor u neergeknield, bid en smee ik, wil ook mijn beschermer wezen. Ik stel in uwe vaderlijke handen de zorg voor mijn lichaam en mijne ziel, voor al mijne ondernemingen, voor mijn arbeid en geheel mijn leven. Gewaardig u, lieve Heilige, mij onder het getal uwer dienaren aan te nemen en handel met mij als met uw eigendom. Wees mijne sterkte in mijne zwakheden en ellenden, mijne hoop in verlatenheid

en armoede, mijn troost in droefheid en angst, mijn steun in rampen en wederwaardigheden, mijne toevlucht in allen nood. Herinner u, dat ik aan u toebehoor, bescherm mij in het leven en verleen mij uwe liefdevolle hulp in het uur van mijnen dood. Amen.

GEBED

OM EENE TIJDELIJKE ZAAK AAN DEN
H. ANTONIUS AAN TE BEVELEN.

O H. Antonius, machtige helper in allen nood! vol onderwerping aan Gods heiligen wil en met kinderlijk vertrouwen, kniel ik voor u neer, om uwen vaderlijken zegen over mijnen arbeid af te smeeken. Onder uwe hoede en bescherming stel ik al mijne pogingen, mijne zorgen en moeiten. Gewaardig u, mij te ondersteunen en bij te staan, en vraag voor mij het welslagen mijner onderneming, indien dit tot mijne zaligheid verstrekt. Overtuigd, dat al mijne bemoeiingen onder uwe bestiering gezegend en geheiligd zullen zijn, bid en smee ik u ootmoedig, mij aan Jezus aan te bevelen, opdat Hij mij geleide tot het goede naar ziel en lichaam. Amen.

GEBED

TOT DEN H. ANTONIUS ALS MEN ZICH IN
KOMMER EN NOOD BEVINDT.

H. Antonius, die zoo menig bedroefd hart helpt en opbeurt, die, naar het voorbeeld van Jezus, nooit iemand zonder troost wegzendt, zie, ik ellendige zondaar, alhoewel onwaardig door u verhoord te worden, kom toch met volle vertrouwen tot u. Door de overgrootte glorie, waarmede Jezus u over de gansche aarde verheerlijkt, bid en smEEK ik, spreek voor mij bij Hem ten beste. Kom mij te hulp in dezen nood, neem de moeilijkheid, die mij benauwt, op u. O H. Antonius, toen gij nog op de wereld leefdet, waren reeds alle schepselen aan u onderworpen, en sedert gij met de hemelsche glorie bekleed zijt, hebt gij uwe macht nog veel duidelijker getoond. O laat mij dan ook uwe hulp in dezen nood ondervinden, opdat ik u gedurende mijn leven danke en mij met u in eeuwigheid verheuge. Amen.

GEBED

TOT DEN H. ANTONIUS ALS MEN ZICH IN
LIJDEN EN DROEFHEID BEVINDT.

H. Antonius, liefdevolle beschermer van allen, die tot u hun toevlucht nemen, met eerbied en vertrouwen kniel ik voor u neer. Aanzie, bid ik u, den angst, die mijn hart drukt, en bedaar door uwe machtige voorspraak den toorn van God, dien ik door mijne zonden vergramd heb! Sla uwe teedere en medelijdende blikken op mij neer en aanschouw de ellende, waarin ik mij bevind! O lieve Vader, verlos mij uit mijne kwelling, opdat ik God met eene heilige gerustheid des geestes dienen moge. Zie, ik wend mijne betraande oogen tot u en roep met vol vertrouwen: H. Antonius, help mij! reik mij uwe behulpzame hand, opdat ik niet bezwijke! Of mocht het voor mijne zaligheid dienstig zijn, dat ik dit kruis drage, welaan, ik ben tot alles bereid; ik wil alles lijden uit liefde tot Hem, die voor mij aan het kruis gestorven is. Maar, lieve Heilige, ik ben zoo zwak, ik vrees zoozeer tot kleinmoedigheid te ver-

vallen! O, verwerf gij dan voor mij een standvastig geduld en eene volmaakte onderwerping aan Gods heiligen wil. Verlaat mij, bid ik u, niet in mijnen nood! Ondersteun en versterk mij in mijn lijden, troost mij in mijne droefheid en verkrijg door uwe machtige voorspraak bij Jezus, dat in alles en altijd Zijn aanbiddelijke wil in mij geschiede. Amen.

GEBED

TOT DEN H. ANTONIUS OM DE LIEFDE TOT
GOD TE VRAGEN.

H. Antonius, bekeerder der zondaren en ongelooovigen, ijveraar voor Gods liefde, verkrijg voor mij de gave van tranen over mijne zonden en de genade eener oprechte liefde tot God. O H. Antonius, die waardig bevonden zijt het Goddelijk Kind Jezus in uwe handen te dragen en aan uw hart te drukken; die door uwen brandenden zielenijver het vuur der liefde in de harten van duizenden zondaars ontstoken hebt, bid voor mij, opdat mijn koud en onverschillig hart voortaan van het vuur der zuiverste liefde brande en ik eenmaal waardig bevonden worde om

met u Jezus in den hemel te aanschouwen en te beminnen. Amen.

GEBED

OM DOOR DE VOORSPRAAK VAN DEN H. ANTONIUS DEN INWENDIGEN VREDE TE VRAGEN.

O Jezus, God van goedheid en liefde, die ons, met eene volle getrouwheid aan Uwe geboden, tevens een volmaakt betrouwen in U oplegt; oneindig beminnelijke God, Wiens rijk in ons niets is dan liefde en vrede, ik bid en smee U door de verdiensten van Uwen dierbaren en verheerlijkten dienaar, den H. Antonius van Padua, vorm Gij zelf in mijne ziel die kalmte, op welke Gij wacht om U aan haar mede te deelen. Gij hebt ons den vrede beloofd door Uwe Profeten, Gij zelf hebt hem op aarde gebracht, Gij hebt hem verzekerd door de uitstorting van den H. Geest. O, laat dan niet toe, dat de afgunst mijner vijanden, de hevigheid mijner driften, de angst van mijn geweten mij die hemelsche gaaf doen verliezen, die het onderpand is van Uwe liefde, het voorwerp van Uwe belofte en de prijs van Uw Goddelijk bloed.

O Jezus, verhoor mij! H. Antonius, bid voor mij! Amen.

GEBED

TOT DEN H. ANTONIUS OM EEN VERLOREN
ZAAK WEDER TE VINDEN.

H. Antonius, bevoorrechte vriend van Jezus, die op uwe voorbede zoo gaarne de menschen uit alle noodwendigheden verlost; zie goedgegunstig op mij neer en verhoor het gebed, dat ik met kinderlijk vertrouwen tot u richt. Herinner u, dat onder de wondervolle gaven, die u kenmerken en over de gansche aarde geroemd worden, uwe macht om verloren zaken te doen wedervinden, meer bijzonder schittert en u van alle andere heiligen onderscheidt. O lieve Heilige, aanzie mijn nood, heb medelijden met mijne verlegenheid en laat niet toe, dat uw alom bekende eertitel in mij gelogenstraf worde. Help mij wedervinden, wat ik verloren heb, opdat ook ik uwe goedheid en machtige voorspaak roeme en u meer en meer vereere als den Wederbrenger van verloren zaken. Amen.

RESPONSORIE TER EERE VAN DEN
H. ANTONIUS.

v. Zoekt gij mirakelen: dood, dwaling, rampspoed, duivel, melaatschheid vluchten weg, de zieken staan gezond op.

R. Zee en boeien wijken; jongelingen en grijsaards verkrijgen hunne ledematen, en verloren zaken terug.

v. De gevaren drijven af, de nood houdt op; dat zij, die het ondervinden, het verhalen, dat die van Padua het zeggen.

R. Zee en boeien wijken enz.

v. Glorie zij den Vader, en den Zoon, en den H. Geest.

R. Zee en boeien wijken enz.

v. Bid voor ons, H. Antonius.

R. Opdat wij de beloften van Christus waar- dig worden.

LATEN WIJ BIDDEN.

De feestelijke herdenking van den H. Antonius, Uw belijder, moge, o God, Uwe Kerk verblijden, opdat zij steeds door geestelijke hulp versterkt worde en de eeuwige vreugde

moge genieten. Door Christus onzen Heer.
Amen.

(Een aflat van 100 dagen. *Raccolta*),

GEZANGEN

TER EERE VAN DEN

H. ANTONIUS VAN PADUA.

(*Voor de negen Dinsdagen*).

Wijze: *Lieve Moeder van den Heer.*

Heilge minnaar van den Heer,
Laat ons om uw zetel dringen,
Laat uw dienaars u ter eer
Voor uw beeld een loflied zingen.

O wij smeeken luid en blij
Heilge Antonius, bid voor mij! } *bis.*

Ziet, met welke liefde gij
't Kindje Jezus in uw armen
Mocht aanschouwen van nabij;
Laat zich Jezus ons erbarmen!
O wij smeeken enz.

Voor uw beeld hier neergeknielt
Op den schoonen dag van heden,

Storten wij, met hoop bezielde,
 Voor uw troon de vuurge beden.
 O wij smeeken enz.

Breng ons hulp in allen nood;
 Wil ons steeds een vader wezen;
 Help vooral ons in den dood,
 Als wij voor Gods oordeel vreezen.
 O wij smeeken enz.

O, als kinderen bidden wij,
 Dat wij, na een christlijk leven,
 Eeuwig deelen aan uw zij
 In de glorie, u gegeven.
 O wij smeeken enz.

2.

Wijze: *O Naam, zoo zoet in de ooren.*

Gij waart Franciscus waardig,
 In ootmoed hem gelijk,
 Nu juicht ge, als hij verheerlijkt,
 In Jezus' koninkrijk.
 Antonius, zoo machtig,
 O hoor ons dankbaar lied;

Gezeteld in Gods glorie,
Vergeet uw kindren niet.

Hier schitterde in uw ziele
De zuivre lelieglans;
En vormt thans om uw voorhoofd
Den schoonsten gloriekrans.
Antonius, enz.

Daar daalde uit 's Hemels woning
In 't midden van den nacht
De zoete lieve Vrouwe,
Die 's werelds licht ons bracht.
Antonius, enz.

Zij droeg aan 't moederharte
Het Kind van Bethlehem,
En groette u eindloos minzaam
Met wonderzoete stem.
Antonius, enz.

En Jezus, Hij, de oneindge,
De onmeetbre Hemelheer,
Zette als liefallig Kindje
Zich op uwe armen neer.
Antonius, enz.

O help ons Jezus volgen
 In blijdschap en in smart,
 Opdat ook wij eens rusten
 Aan Zijn beminnelijk Hart.
 Antonius, enz.

3.

Antonius van Padua,
 Zoo heilig en zoo goed;
 Wij loven God, die door uw hand
 Zoovele wondren doet.

Geen geur en kleur van bloemen is
 Zoo aangenaam en fijn,
 Als voor een ziel, die God bemint,
 Uw schoone deugden zijn.
 Antonius enz.

De liefde Gods en Godes eer
 Bewogen uwe tong,
 Waardoor berouw en zaalge vrees
 In aller harten drong.
 Antonius enz.

Gij waart een schild en zijt het nog
 Voor de onschuld in gevaar;

Al wie u bidt wordt uwe hulp
 In elken nood gewaar.
 Antonius enz.

Antonius, gij menschenvriend,
 En vriend van God den Heer,
 Wij smeeken u met vurigheid :
 Zie gunstig op ons neer.
 Antonius enz.

Al komen wij ook telkens weer
 Voor vijand, of voor vriend,
 Of voor ons zelv', toon dat men u
 Niet vruchtloos eert en dient.
 Antonius enz.

4.

Wijze: *Maria's beeld te midden.*

Hoe liefdevol en teeder,
 O heilige Paduaan,
 Slaat gij uw blikken neder
 Op 't hart u toegedaan.
 Wij treden biddend nader,
 Ontvang ons al te gader.
 Antonius, Antonius, u vereeren wij!

Uw beeltenis aanschouwend
Met Jezus, 't Godlijk Kind,
Doet ons, op u betrouwend,
Hem naadren, die ons mint.
Wees gij ons ten verzoener,
O groote Wonderdoener.
Antonius enz.

De christen, die in lijden
Bij u zijn hulpe zocht,
Roemt 't wondervol verblijden,
Dat de Almacht door u wrocht.
Wil onzer dan erbarmen,
Die vluchten in uw armen.
Antonius, enz.

Blijf immer voor ons waken,
Gij, trouwe schutspatroon,
Opdat wij veilig naken
De zaalge hemelwoon.
Daar zullen voor uw voeten
Wij eindeloos u groeten.
Antonius, enz.

Wijze: *Pius Nonus.*

Lof u, groote Wonderdoener!

Lof u, trouwe schutspatroom!

Die thans jubelt in de glorie

Van de zaalge hemelwoon.

Door den adel van uw streven

Mocht gij dra in hooger sfeer

't Loon ontvangen voor uw arbeid,

Juichen met het heilgenheer.

Zie, wij naadren tot uw altaar,

Door uw heiligheid gestreeld;

Ja, wij komen deugden leeren,

't Leven spieglen in uw beeld.

Leer ons allen om Gods liefde

De armoê minnen op deez' aard;

Dat met aardsche grootheid derven

Eeuwge schatten gaan gepaard.

Leer uw minnaars, heilig toonbeeld,

Leven in gehoorzaamheid,

Leer ons 't schuldig vleesch versterven,

Pal staan in den helschen strijd.

Hoe zal onze ziel dan schittren

Hier in zuivren lelieglans
En omstrenglen onze slapen
Eens de schoonste lauwerkrans.

Doch sla onze zwakheid gade,
O gij, Helper in den nood,
Wil ons bijstaan in gevaren
Tot in 't ure van den dood.
O dan zullen uw vereerders
Hier God dienen ongestoord,
En u dankend eenmaal juichen
In het zalig vreugdenoord.

I N H O U D.

	Bladz.
Oorsprong van de devotie der negen .	
Dinsdagen	3
Wijze om de negen Dinsdagen te viëren. .	8
Oefeningen voor de negen Dinsdagen . .	11
Eerste Dinsdag	14
Litanie ter eere van den H. Antonius van	
Padua.	17
Tweede Dinsdag.	23
Derde Dinsdag	27
Vierde Dinsdag	31
Vijfde Dinsdag	34
Zesde Dinsdag	37
Zevende Dinsdag	40
Achtste Dinsdag.	43
Negende Dinsdag	47
Gebed om zich onder de bescherming van	
den H. Antonius te stellen	51
Gebed om eene tijdelijke zaak aan den	
H. Antonius aan te bevelen.	52

Gebed tot den H. Antonius als men zich in kommer en nood bevindt	53
Gebed tot den H. Antonius als men zich in lijden en droefheid bevindt.	54
Gebed tot den H. Antonius om de liefde tot God te vragen	55
Gebed om door de voorspraak van den H. Antonius den inwendigen vrede te vragen	56
Gebed tot den H. Antonius om een ver- loren zaak weder te vinden.	57
Responsorie ter eere van den H. Anto- nius	58
Gezangen ter eere van den H. Antonius van Padua	60

I N H O U D.

	Bladz.
Oorsprong van de devotie der negen	
Dinsdagen	3
Wijze om de negen Dinsdagen te vieren.	8
Oefeningen voor de negen Dinsdagen . .	11
Eerste Dinsdag	14
Litanie ter eere van den H. Antonius van	
Padua.	17
Tweede Dinsdag.	23
Derde Dinsdag	27
Vierde Dinsdag	31
Vijfde Dinsdag	34
Zesde Dinsdag	37
Zevende Dinsdag	40
Achtste Dinsdag.	43
Negende Dinsdag	47
Gebed om zich onder de bescherming van	
den H. Antonius te stellen	51
Gebed om eene tijdelijke zaak aan den	
H. Antonius aan te bevelen.	52

Gebed tot den H. Antonius als men zich in kommer en nood bevindt	53
Gebed tot den H. Antonius als men zich in lijden en droefheid bevindt. . . .	54
Gebed tot den H. Antonius om de liefde tot God te vragen	55
Gebed om door de voorspraak van den H. Antonius den inwendigen vrede te vragen	56
Gebed tot den H. Antonius om een ver- loren zaak weder te vinden.	57
Responsorie ter eere van den H. Anto- nius	58
Gezangen ter eere van den H. Antonius van Padua	60

